

"ירושלים אינה סייגון!"

קרא אריאל שרון.

אבל הוא פעה.

שבוע שעבר הודיע אלוף מיקוד צמח לצניגים האמריקאים בכיר רים. כי צה"ל אינו מתכוון לפנות את נמל התעופה של בירת בקרוב. כעבור 24 שעות לא נותר אף חייל ישראלי אחד בכיירות וגם לא בנמל התעופה.

באותו השבוע קרא אריאל שרון בהתרגשות כי ירושלים אינה סייגון! — בהתכוונן לנסיון ה"האמריקאים להחליף את ממשלת בנין בממשלה מטעם המערך.

מאורעות ביירות מוכיחים כי סיסמה יפה זו אינה נכונה. כאשר האמריקאים רוצים באמת להשיג מהשן, ירושלים היא סייגון.

המילחמה

מאות ומחצרות עצמים

איש חילהנחיתה

האמריקאי נהרג מפצצה

שנשלחה, כנראה,

"בטעות".

החייל הראשון של הכוח הרבי

לאומי בכיירות נהרג.

הוא היה איש חילהנחיתה של

אירצות-הברית. הוא נהרג מפצצת-

ה יריעה פורסמה כפי שמת- פרסמות בזמן האחרון כל ה- ידעות החשובות: עיתונאים מקומיים הדליפו או- תה לעיתונאים זרים. אחרי ש- נמנע פירסומה בארץ עלידי ה- צנזורה.

אחרי שפורסמה הידיעה בחו"ל, ניתן היה להעתיקה בארץ. או באה ההכחשה הרישמית, שלא היתה אלא אישור בעקיפין, תוך נסיון להמעט בערכה. בתגובה על כך פורסמו, בהדרגה, הפרטים המ- לאים הנכונים.

עור עבה

ה יריעה שפורסמה בעיתון בריטי סאנדיי טיימס סיטרה, כי התקיים כנס של הקצונה ה- בכירה של צה"ל, ובו הובעה דיעה אחידה של שרהביטחון, אריאל שרון להתפטר.

הדבר הוכחש עלידי דובר צה"ל, וכך נודעו בהדרגה הפרטים: היו שני כינוסים. באחד, בנוכחות ה- רמטכ"ל רפאל איתן, ובהשתתפות האלופים התת-אלופים (ב- מקביל לגנרלים בצבאות אחרים), נמתחה עלידי דוברים כי- קורת קטלנית על שרהביטחון. הרושם היה שגם הרמטכ"ל עצמו, שהיה עד זה משועבד לשרון, סי- בור כך.

כשקרא שרון את הפרוטוקול, זימן כנס שני, שבו השתתף בעצ- מו. בכנס זה היתה נימת-הביקורת מתונה יותר, אך האווירה היתה גם הפעם שלילית ביותר.

תיאור זה מדבר רק דבר אחד: שגם הקצינים הבכיר- רים ביותר של צה"ל פר-

ליילות האגנדרליים

שרון ומקורביו המעטים הסבירו את בידודו בכך שהקצינים מקנאים בו, מפני שהוא קצין מקורי, מב- ריק, משכמו ומעלה מעל לכל חבריו. אך עמיתיו הסבירו זאת בצורה אחרת: אריק הוא אגרו- מניאק, שקרן, בלתי-נאמן, אדם המרמה את הממונים עליו, ש- אינו הגון כלפי עמיתיו, הגוטש את הכפוסים לו ברגע שזה נוח לו.

בתוך הביצה

מסורת ארוכה זו של הת- נגדות צה"לית לשרון קיבלה מימד חדש ואקסואלי כאשר פר- צה מילחמת-הלבנון.

בניגוד לצמרת המדינית, לא הור- פתעה הקצונה הבכירה כאשר הת- עלם שרון מתחום 40 הקילומטרים. כפי שהודה לאחר מכן הרמטכ"ל, לא היתה קיימת בצה"ל שום תוכ- נית למילחמה מעין זו. צה"ל ביקש לשבור את הצבא הסורי בלבנון, ושרון אכן גרר את הממשלה ל- כיוון זה.

אך המילחמה לא הוסיפה פאר לצה"ל, מבחינה צבאית שהורה, אירעו בה פאשלות חמורות. ה- עדיפות העצומה של צה"ל על ה- אויב — חלק מן הצבא הסורי וכוחות-אשף הסורים-למחצה — לא הביאה לניצחון מהיר וברור. כעבר שבועות-שבועיים כבר התברר לנו כי משהו יסר- די היה לקוי בתפיסה של שרון, שהכניס את צה"ל ל- מילחמה שהפכה לביצה.

נוספה על כך אוירת השקרנות המוחלטת, שהעכירה את כל מה- לכי המילחמה. רכבות חיילי צה"ל שמעו את הודעות צה"ל ברדיו, וראו לנגד עיניהם מציאות הפו- כה. הם שמעו כי הסורים או "המ- חבלים" הפרו את הפסקת-האש — וידעו כי צה"ל הוא המפר באופן שיטתי את הפסקת-האש, כדי לכ- בוש שטחים נוספים בניגוד ל- הסכם.

החיילים, שראו את הוועות כי- ביירות ובמחנות-הפליטים בדרום, החלו סולדים מפני שרהביטחון החלקי והבוטאלי. הדברים ה- גיעו לשיא בפרשתה של חטיבת הצנחנים, ש-"א-אפשר היה לגיי- סה" מפני שרבים מחבריה הצביעו נגד המילחמה ברנגליהם.

פרשת אלוף-המישנה אלי גבע הי- תה רק סימפטום למצב.

בקרוב שפטה הידיעה כי שרון הורס את צה"ל, מפלג את הצבא ויוצר בו אוירה של חוסר- אמן, העלול להרוס אותו מבפנים. כבר אז היה ברור ששרון צריך ללכת. טבח שאתיאל וצברה היה הקורה ששברה את גב הגמל.

האחריות הישראלית לטבח זה מוטלת באופן ברור על שרון ר- בגין, הם שהחליטו להכניס את הפלאנגות למחנות, אחרי שצה"ל פירק את הנשק מן המיליציות שהגנו על הפליטים. כאשר הופיע השבוע על מירקע הטלוויזיה ה- ישראלית מישל זועיין, ממפקדי ה- פלאנגות, התפאר בסה מלא כי-

החלו מתייחסים אליו בהסתייגות גלויה. הסברה כי, "אריק מוכרח ללכת, וזחי רק שאלה של זמן", הפכה כימעט נחלת-הכלל. רוב ה- שרים מאמינים כי הדבר יקרה כי- אשר תפרסם ועדת-החקירה של פרשת הטבח בכיירות את מסקנור תיה.

ההסתייגות הוועמת של קציני צה"ל מאריאל שרון לא החלה בפרשת הטבח. זו רק הגדישה את הסאה.

בניגוד לאגדה על "אריק מלך ישראל", לא היה אריאל שרון מעולם פופולרי בצה"ל. עוד כי ראשית שנות ה-50, כאשר התפר- סם שרון בעיקבות מעשה-הזוועה המחריד בכפר קיביא. הסתייגו מ- מנו מרבית קציני צה"ל, שדגלו במסורת של הפלמ"ח. אך שרון טו-

שמחת תורה

פח כאופן פעיל עלידי שרהבי- טחון דויד בן-גוריון הרמטכ"ל משה דיין, וקידומו היה מובטח. פרשת הצניחה במיתלה במילחמת-סיני, שבה היה גם מעורב מסקרה-הגרוד רפאל איתן, בודדה את שרון עור יותר.

שרון הסתכן לא רק בכישלון צבאי, אלא גם במסכת שקרים. דיין נטש אותו, וגם בן-גוריון התרחק ממנו. היה נדמה שהקאר- יירה הצבאית של שרון תסתים, כאשר חש יצחק רבין להצלתו. רבין, אלוף מיקוד הצפון, מינה אותו כראש-מטהו. כך החלו יח- סים הנמשכים עד היום (ראה ה- 11).

משם החלה הקאריירה של שרון להתקדם שוב, בעיקר אחרי הצ- לחתו במילחמת ששת-הימים. אך הפופולריות האישית שלו בקצונה הבכירה לא השתפרה. הדרך אל תפקיד הרמטכ"ל נחסמה לפניו ב- מחסום בגלוי, השרים האחרים

חדים לדבר בפה מלא בנר- כחות שרהביטחון, אך לא שמו רסן לדשונם כשנוכח רק הרמטכ"ל.

בכל מקום אחר בעולם הדמוקי- רטי היה שרהביטחון מתפטר מייד — לא מפני שהקצינים דרשו זאת, אלא מפני ששרי-ביטחון, אשר אי- בר את אמונה של כל הקצונה הבכירה בצבאו, אינו מסוגל למלא את תפקידו כראוי.

אך אריאל שרון קורץ מחומר אחר. הוא מבין לפטר את כל הקצונה של צה"ל ולהחזיק בקרנייה-המיד- בח שז כהונתו, שבה הוא ראה קרשיקפיצה חיוני ל- שילטון העליון במדינה.

אך מסביב לשרון החל מתפשט ריח של ריקבון. בצמרת המדינה שפטה ידיעה כי ימיו במשרד- הביטחון ספורים. אנשים, שפחדו לפתוח את הפה נגדו לפני שלו- שה חודשים, החלו מותחים עליו ביקורת בגלוי, השרים האחרים

מיצר אמריקאית, שסופקה ליש- ראל ושנתרה בשטח.

דעת-הקהל באמריקה ועקה. ה- נשיא עצמו נאלץ לדבר על כך, מנהיגים חשובים נדרשו לעניין.

איש מהם לא אמר דבר פשוט: ארצות-הברית מייצרת נשק קט- לני זה ומוכרת אותו. ליצרנים לא איכפת מי נהרג בו. עתה התברר כי הוא יכול לקטול גם אמריקאים.

באותו יום התגלתה עובדה מ- עניינת, אחרת: על אף ההודעה האמריקאית הרשמית על הפסקת אספקת של פיצצות-מיצר ליש-

ראל, כעונש על כך שישראל ה- פרה את כללי השימוש בהן, נמ- טחה האספקה עד השבוע. כאשר גילתה זאת רשת-הטלוויזיה טי-טי-

אס, הודיע הבית הלבן כי היתה "טעות" — פשוט שכחו להודיע לבית-החרושת על החלטת הנשיא. יתכן כי החייל האמריקאי נהרג בפצצה שנשלחה ב"טעות".

חיה פצועה

ב צר לו, הגיב שרון כחיה פצועה שנדחקה לפינה. הוא גילה כרבים את פרשת חטיבת- הצנחנים שלא גויסה, התסיל כי- אוני העולם כולו את האחריות לטבח במחנה-הפליטים תל-אל- זעתר, ב-1976. על קציני צה"ל, שקיימו אז מגעים עם הפלאנגות, בעיני רבים, גדל ותפח כתב- האישום נגד שרון:

● עירעור היחסים בתוך צה"ל, יצירת קרע בצה"ל ותהום בין צה"ל והציבור.

● סיבוך צה"ל במילחמה חסרת- תוחלת, משובשת מבחינה צבאית ומדינית, שהשיגה בכל התחומים את ההיפך ממה שנועדה להשיג.

● אחריות למעשה-טבח שעורר זעזוע עמוק בארץ ובעולם, ונסיון לגולל את האחריות לכך על צה"ל.

● גילוי סודות צבאיים שהש- חירו את פני צה"ל, בנסיוף-שווא להציל את עצמו.

כד אחר מהפעיסים היה במספק כרו להכרית שר- ביטחון להתפטר, כולם יחד יוצרים מצב בלתי-נאמן.

לכל זה אין קשר למימצאים העתידיים של ועדת-החקירה ה- ממלכתית. לדעת רבים, גם בצמרת המדינה, נוצר מצב שאינו מאפשר עוד לשרון לכהן בתפקיד, מבלי לגרום להרס נוסף מדי יום.

אלום שרון אינו חולם להתפטר מרצונו. יש לו עור עבה מאין כמותו. ונראה כי אחיזתו על מנחם בגין היא כה איתנה, עד כי אינו חושש שבגין יסלק אותו.

נצור רשם מזהבך כי מנחם בגין פוחד מחרמונות מפני שרון — אחרי שפני ששרון יודע עליו יותר מדי.

שרון לא יהסס להשתמש בכך הנשק שנותר לו.

במדינה דמוקרטית אין הקצינים יכולים לפטר את שרהביטחון. אך בשום מדינה תקינה אין שר-בי- טחון יכול להמשיך בתפקיד, כי- אשר הידיעה הכימעט-אחידה של האחרים!

היא שהוא מ- הוחר אסון למדינה ולצבא.